

HET VERWERKEN VAN VISCH TOT VEEVOEDER.

Teneinde te kunnen voorzien in het nijpende gebrek aan veevoeder, is men thans begonnen met het verwerken van visch tot veevoeder. Van deze industrie hebben wij in de fabriek „De Dolfijn" te IJmuiden een tweetal opnamen gemaakt. — Hierboven: Het drogen van de visch in de ovens, nadat ze gekookt is.

kwam het straatje met vluggen tred binnengestapt en begaf zich weder regelrecht naar het poortje. Zoodra ik haar daarin had zien verdwijnen, snelde ik er eveneens heen en probeerde de deur te openen. Deze was echter wederom gesloten.

Nu haastte ik mij naar No. 36 op de . . . gracht. Ik nam het huis eens goed op en bemerkte toen, dat de voordeur op een kier geopend was en er in de vestibule een rood licht brandde. Mijn nieuwsgierigheid was thans ten toppunt gestegen ; ik aarzelde niet langer, doch begaf mij vlug naar binnen. Toen ik de vestibule betrad, ging er een belletje over, op welk geluid een oude vrouw verscheen, die mij in een zijkamer geleidde. In deze kamer waren verschillende menschen aanwezig, de meesten, naar de kleeding te oordeelen, tot den goeden stand behoorende.

De vrouw gaf mij een briefje in de handen, waarop een nummertje gedrukt was (op het briefje natuurlijk) : No. 25, en zeide mij, dat ik even geduld moest hebben. Daarna verdween zij. In het vertrek heerschte stilte, slechts nu en dan verbroken door eenige fluisterend gewisselde woorden van personen, die ongetwijfeld tezamen waren gekomen. 't Scheen mij toe, of ik inderdaad in het huis van een waarzegster beland was. De menschen zagen elkander verlegen aan, alsof zij zich tegenover elkaar schaamden over hun bijgeloof. Ik trok de stoute schoenen aan en verbrak het algemeene stilzwijgen, door met luider stem aan mijn buurdame te vragen, of zij inderdaad in de kunde van de waarzegster geloofde. De aangesprokene antwoordde bevestigend en wilde juist beginnen, een lofrede af te steken, toen mijn aandacht getrokken werd door een woordenwisseling in de vestibule.

„Er is hier een heer binnengegaan," hoorde ik zeggen, „die al den heelen dag op verdachte wijze rondom het huis heeft geslopen. Ik vrees, dat hij geen goede bedoelingen in den zin heeft . . . ."

Verder luisterde ik niet : ik had de stem herkend van den inspecteur, die mij den vorigen avond verhoord had. Thans kon alleen een doortastend optreden mij redden en ik besloot te trachten, het mysterie zonder langer verwijl op te lossen, vóordat ik door de politie uit het huis gezet zou zijn, waardoor alle verdere pogingen vruchteloos zouden worden. Ik stond op en snelde naar een deur, die tot een andere kamer toegang gaf. Daarin zag ik een oude vrouw met gerimpeld gelaat, die een deftige dame de hand las. Mevrouw Veelner ontwaarde ik echter niet. Zij *moest* desniettemin in dit huis zijn, daarom hield ik mij niet in het heiligdom van de waarzegster op, doch opende een andere deur, die naar een klein nevenvertrek leidde. Daar bevond zich de gezochte ! Zij zag mij echter niet, doch tuurde onafgebroken door een opening van den muur, half verborgen achter een gordijn ! Met één sprong was ik bij haar, greep haar bij den arm, duwde haar ter zijde en keek op mijn beurt door de muur-opening . . . . . in de wachtkamer der bezoekers.

Tegelijk werd echter de deur geopend en kwamen de inspecteur van politie, het oude vrouwtje, dat mij het nummertje gegeven had en verschillende andere personen binnen.

„Wat voer jij hier uit ?" vroeg de eerste.

Toen verhief ik mij in mijn volle lengte, legde mijn linkerhand op de borst en met mijn rechterhand de hevig verschrikte Mevrouw Veelner naar voren duwende, sprak ik : „Ik ben de beroemde detective Blauwscheen, hier gekomen om een duister complot te ontmaskeren. Deze dame is een geraffineerde misdadigster."

„Blauwscheen ?" vroeg de inspecteur, ten hoogste verbaasd, „nooit van gehoord."

„Dan *zult* U van mij hooren, zooals Scotland Yard van Sherlock Holmes hoorde ! Deze dame is Mevrouw Veelner, de vrouw van een adjunct-commies van het Ministerie. Wat doet zij in dit huis ?"

„Ik zal 't U vertellen," jammerde de vrouw, „maar laat mij asjeblieft los, want je knijpt mijn arm te pletter."

„Spreek dan," beval ik op indrukwekkenden toon.

UITBREIDING DER GEBOUWEN VAN DE FIRMA L. I. AKKER.

In de afgeloopen week werd in de vestibule der gebouwen van de bekende firma L. I. Akker te Rotterdam, vervaardigster der abdijsiroop, ter gelegenheid van de tweede uitbreiding der kantoor- en werklocalen, in tegenwoordigheid van het gansche personeel en genoodigden, door den 7-jarigen Louis Isidore, een marmeren gedenksteen geplaatst als dankbare herinnering aan den stichter der firma, den heer L. I. Akker, zijn grootvader en naamgenoot.

De inspecteur was toch wel eenigszins nieuwsgierig geworden. Hij keek mij met vreemden blik aan, maar liet me toch maar begaan. Mevrouw Veelner bekende nu onder tranen, dat zij als compagnonne van de waarzegster optrad, ten einde de schrale inkomsten van haar gezin eenigszins te vergrooten. Bij al hare kennissen roemde zij het wonderbaarlijk vermogen der clairvoyante en vertelde zij de treffendste staaltjes van de helderziendheid dezer vrouw. Daardoor werden deze kennissen bewogen, om eens een bezoek aan de toekomstonthulster te brengen, daar ieder mensch nu eenmaal een meerdere of mindere dosis bijgeloof bezit en gaarne in het verborgene wenscht te lezen. Mevrouw Veelner bespiedde uit het nevenvertrek, wie bij de waarzegster binnenkwamen en lichtte deze dan in omtrent verschillende omstandigheden der bezoekers. De clairvoyante was daardoor in staat, hare bezoekers te verbazen, door een kennis van feiten, die voor een oningewijde wonderbaarlijk moest schijnen ! De een recommandeerde den ander en zoodoende floreerde de zaak uitstekend en wierp ze flinke winsten af, daar elke visite een rijksdaalder kostte. De netto-baten werden tusschen Mevrouw Veelner en de waarzegster (haar tante) gedeeld. De vrouw van den adjunct-commies ging ook veel uit en kwam in allerlei gezelschappen, tevens informeerde zij steeds duchtig naar de familie-omstandigheden van de personen, waarmede zij rechtstreeks of zijdelings in aanraking kwam. Al deze inlichtingen bracht zij getrouw aan de waarzegster over.

Indien een bezoekster een enkele maal volkomen onbekend was, dan wendde de clairvoyante een tijdelijke zwakte van haar gezichtsvermogen voor en zeide zij de cliënte, een volgende maal terug te komen. Intusschen won dan Mevr. Veelner hare informaties in.

De toekomst-voorspellingen kwamen natuurlijk slechts zelden en dan nog maar toevalligerwijze uit. De hoofdzaak was echter, dat de bezoeksters getroffen werden door een juiste vermelding van allerlei kleinigheden betreffende henzelf, plannen, gebeurtenissen die plaats gehad hadden, enz. Daardoor werd een goede reclame voor de affaire der clairvoyante gemaakt !

Triomfantelijk hoorde ik deze onthullingen aan ! Mijn doel was bereikt ! — De inspecteur wilde nog proces-verbaal tegen mij opmaken wegens huisvredebreuk, doch moest daarvan afzien op dringend verlangen van Mevr. Veelner, die een opzienbarend rechtsgeding vreesde !

Naar ik later gehoord heb, overweegt Mevr. Kneppers het plan, om eveneens een dergelijk zaakje op touw te zetten. Zij zoekt echter naar een oude tante, die voor waarzegster fungeeren wil !

DE SPELLETJES EN KUNSTJES

zijn op onze aanvrage bij hoopjes en hoopen van overal ingekomen. En de toevloed is nog zoo overstelpend, dat wij den stroom moeten stopzetten. Dank, dank. Wij hebben er voldoende. Die, welke geschikt gebleken zijn, worden eerstdaags in „Panorama" afgedrukt. Niet alle tegelijk, dat spreekt, maar nu en dan eens een portie. De inzenders, wier bijdragen geschikt voor ons blad bevonden zijn, ontvangen den verdienden gulden een dezer dagen. De niet-geschikt geoordeelden liggen ter beschikking van de inzenders. Laten we zóó zeggen: wie dezer dagen geen pop van de redactie heeft ontvangen, diens inzending konden we tot onze spijt ditmaal niet gebruiken. Maar niemand moet ons, als zijn inzending niet in aanmerking kwam, een kwaad hart toedragen, hè. Neen, dat zál ook wel niemand. Van verscheidene kunstjes, o.a. het op je gemak zitten op een liggende flesch, en het kaars-happen uit een emmer water, enz. waren er dozijnen. In de vele gevallen, dat verscheidenen onzer vrienden hetzelfde spelletje stuurden, hebben wij door het lot beslist aan wien de pop moest worden toegekend. Dat vindt U natuurlijk best. We danken onze lezeressen en lezers voor de flinke deelname, en hopen van harte, dat wie dezen keer niets won, bij een volgende gelegenheid fortuiniger zal zijn. En aan zulke gelegenheden zullen wij het niet laten mankeeren.

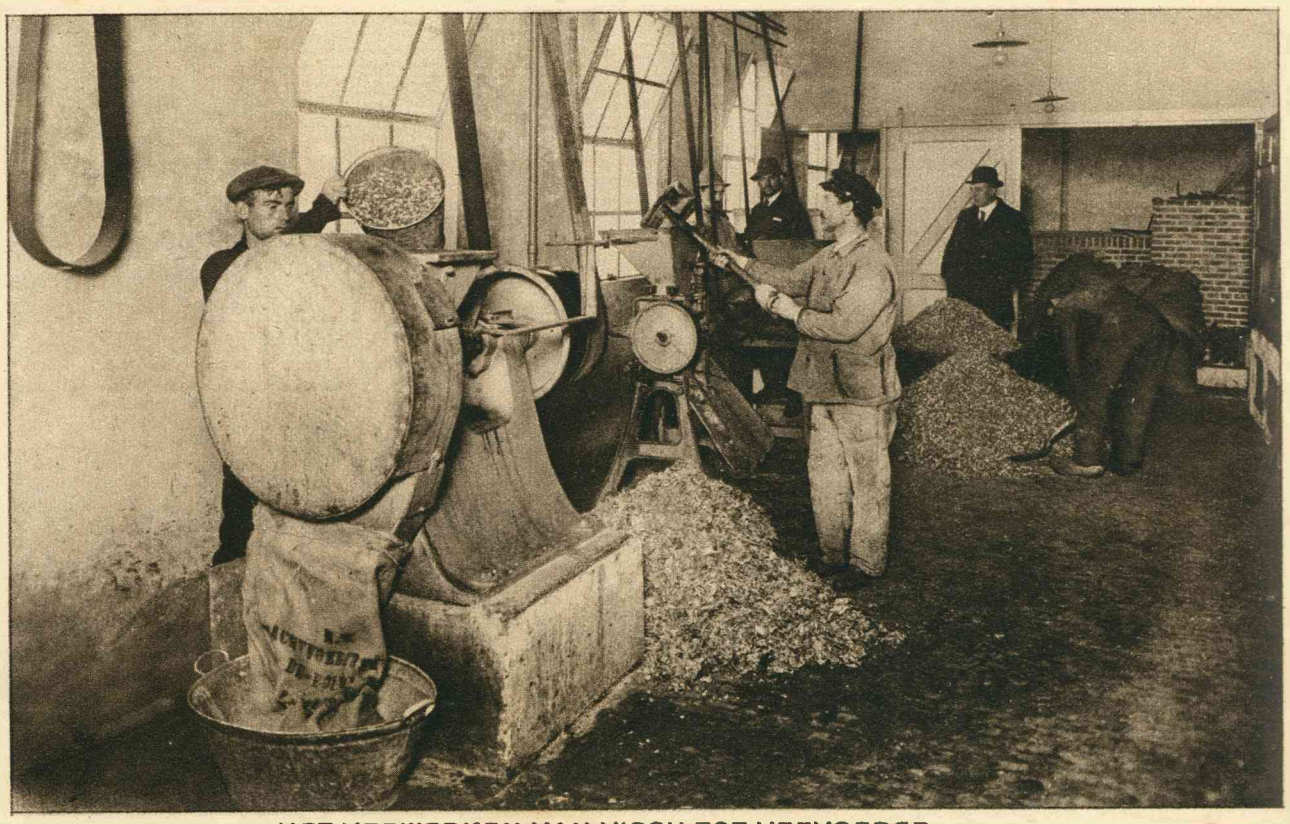

HET VERWERKEN VAN VISCH TOT VEEVOEDER.

Een kijkje in de malerij van „De Dolfijn", waar de gedroogde visch gemalen wordt.